40 HADÍSZ GYEREKEKNEK MESÉKKEL

Prof. Dr. M. Yaşar KANDEMİR

ERKAM PUBLISHING

بسم الله الرحمن الرحيم

Isztambul 1444 / 2023

© Erkam Publications - Isztambul 1444 / 2023

40 HADÍSZ GYEREKEKNEK MESÉKKEL

Prof. Dr. M. Yaşar Kandemir

A könyv eredeti címe:	Hikâyelerle Çocuklara 40 Hadis
Szerző:	Prof. Dr. M. Yaşar Kandemir
Fordító:	Kiss Zsuzsanna
Szerkesztő:	Ahmet Barışçıl
Grafika:	İlhan Baştaş
ISBN:	978-625-440-501-3
Címe	Ikitelli Organize Sanayi Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı, Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C Başakşehir / Isztambul, Törökország
Tel:	(+90-212) 671-0700 pbx
Fax:	(+90-212) 671-0748
E-mail:	info@islamicpublishing.org
Web site:	www.islamicpublishing.org
Nyomda:	Éditions Erkam
Language:	Hungarian

ERKAM PUBLISHING

40 HADÍSZ GYEREKEKNEK MESÉKKEL

Prof. Dr. M. Yaşar KANDEMİR

ERKAM PUBLISHING

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó 7
1. Madarak 9
2. A Tüske 11
3. A Kabát 13
4. Atűkor 15
5. Kegyetlenség 17
6. A Kísértet 19
7. Szomszédok A Paradicsomban 21
8. Gyógyszer Fogfájásra 24
9. Az Erszény 26
10. Méreg 28
11. Az Ov 30
12. Duh 32
13. A Verseny 34
14. Arany 36
15. A Tolvaj 38
16. A Morzsák 40
17. Pénz 42
18. A Közvetítő 44
19. Bújócska 46
20. A Kötekedő 48
21. A Cseresznyefa 51

22. A Fiú 53
23. Agida 56
24. A Tehetséges Gyerek 58
25. Műanyag Tanyer 60
26. Atoll 62
27. A Hazug 64
28. A Gesztenyefa 67
29. A Visszhang 69
30. Kenyér 71
31. A Zsugori 73
32. A Cipők 75
33. Autó 77
34. Vihar 79
35. Agyagtéglák 82
36. Avendég 85
37. A Favágó 87
38. A Fűrész 90
39. A Kutya 93
40. A Sárga Tehén 95

ELŐSZÓ

Kedves Gyerekek!

A Mindenható Allah jóságos, és azt akarja, hogy minden szolgája boldog legyen. Ezért prófétákat küldött hozzánk, hogy megtanítsák nekünk, hogyan érhetjük el a boldogságot. A próféták az emberek vezetői és tanítói. Tőlük tanuljuk meg a Mindenható Allah parancsait, és azt, hogy hogyan éljünk a földön. Így volt ez az első prófétától, Ádámtól, az utolsó prófétáig, Mohamedig (béke legyen velük).

Áldott Prófétánk mondásait hadísznak nevezzük. A Prófétánk (béke legyen vele) hozta el nekünk a Koránt, amelyben a Mindenható Allah parancsai állnak, és a hadíszok segítségével magyarázta meg ezeket a parancsokat. Ezekkel az áldott mondásokkal tanította meg nekünk, hogy hogyan viselkedjünk, ha boldogok akarunk lenni, ezen a világon és a Túlvilágon is.

Ha meg akarjuk érteni a Mindenható Allah parancsait, és az életünkben is minél jobban meg akarjuk valósítani őket, akkor gyakran kell olvasgatnunk a Prófétánk (béke legyen vele) mondásait. Sok-sok évvel ezelőtt a muszlim tudósok csoportokba rendezték ezeket a mondásokat. Minden csoportba negyven hadíszt osztottak, hogy könnyebb legyen megtanulni őket.

Ez a negyvenedik könyv, amit nektek írok, és azt szeretném, ha a negyvenedik könyvem a Prófétánk (béke legyen

vele) negyven mondását tartalmazná. Tudom, hogy szerelitek a meséket, ezért a Prófétánk (béke legyen vele) mondásait történetekbe foglaltam. Kedves gyerekek, remélem, tetszeni fog nektek ez a könyv, és ha gondoljátok, fohászkodjatok értem.

Prof. Dr. M. Yaşar Kandemir

1. MADARAK

Egyszer egy vadász egy patakparton állította fel a madárfogó hálóját. Sok madár repült bele a hálóba, és egészen belegabalyodtak, ahogy próbálták felcsipegetni a háló mélyén elrejtett magokat.

A vadász eljött, hogy felszedje a hálót, de a madarak megijedtek tőle, és mind felreppentek. Szárnyra keltek, és repültek, vitték magukkal a vadász hálóját is.

A vadász nagy meglepetéssel nézte a madarakat. Hiába voltak a hálóba gabalyodva, mégis el tudtak repülni, mert közös erőfeszítésük legyőzte a csapdát. A madarak után szaladt, hogy lássa, mi történik.

Ahogy futott utánuk, találkozott az úton egy másik emberrel. Az idegen megkérdezte tőle, hogy hová szalad.

A vadász az égen repülő madarakra mutatott, és azt mondta, utánuk fut, hogy elfogja őket.

A másik ember nevetett rajta, és azt mondta:

„Térj észhez! Tényleg azt gondolod, hogy meg tudod fogni az égen szárnyaló madarakat?”

A vadász így felelt:

„Ha csak egy madár lenne a hálóban, nem lenne semmi esélyem. De csak várj és figyelj! Meglátod, megfogom őket.”

És a vadásznak igaza lett. Amikor leszállt az este, minden madár a saját fészkébe akart visszatérni. Mindegyik a

saját otthona felé akarta húzni a hálót. Néhányan a tó felé akartak menni, mások az erdőbe. De egyik sem jutott sehová, és addig rángatták ide-oda a hálót, amíg végül mind teljesen kifáradva zuhantak a földre. A vadász pedig odament, és megfogta az összeset.

Szegény madarak! Ha ismerték volna a Prófétánk (béke legyen vele) mondását, és mind közösen, egy irányba repültek volna, a vadász soha nem fogja el őket:

فَعَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ

فَإِنَّمَا يَأْكُلُ الذِّئْبُ الْقَاصِيَةَ

(رواه النسائي)

„Ne hagyjátok el egymást. Azt a bárányt, amelyik elhagyja a többieket, megeszik a farkasok."

Fíaleykum bildzsemáati feinnemá jekúl uz-zibul kászijete. (Nasai, Imamet 48)

2. A TÜSKE

Egyszer régen volt egy ország, ahol a bűnösöket szörnyű büntetéssel büntették meg. Tíz éhes oroszlán elé vetették őket, az oroszlánok pedig megették a bűnöst. Az emberek a főtéren összegyűlve nézték a borzalmas kivégzést.

Egy napon egy rabszolga megszökött a gazdájától. Amikor elfogták, őt is meg akarták büntetni. A tér közepén egy oszlophoz kötözték. Aztán beengedték az első éhes oroszlánt. Az oroszlán a fogolyra vetette magát. De hirtelen megtorpant, odasétált hozzá, és a kezét kezdte nyalogatni.

A bámészkodó emberek nagyon meglepődtek. Megkérdezték a rabszolgát, hogy miért nem támadta meg őt az oroszlán.

A rabszolga azt felelte:

„Egyszer találkoztam ezzel az oroszlánnal az erdőben. Segítségre volt szüksége. Nagyon fájt a lába, mert egy tüske belement a mancsába. Kihúztam a tüskét belőle, és azóta jó barátok vagyunk."

A történet nagyon meghatott mindenkit.

A rabszolgát és az oroszlánt is szabadon engedték. És mindenki meglepetésére az oroszlán úgy követte a rabszolgát mindenhova, mintha csak a kiscicája lett volna.

A Prófétánk (béke legyen vele) azt tanította nekünk:

الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمٰنُ،
ارْحَمُوا مَنْ فِي الأَرْضِ
يَرْحَمْكُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ

(رواه الترمذي)

„Allah azokhoz irgalmas, akik irgalmasak másokkal. Legyetek irgalmasak minden teremtménynyel a földön, hogy azok, akik az égben vannak, irgalmasak legyenek veletek."

Erráhimúne yerhamhumur-rahmánú irhamú men fil-ardi yerhamkum men fisz-szemái. (Tirmidhi, Birr 16)

3. A KABÁT

Ahmed bácsi, a pásztor szíve tele volt szomorúsággal. Országában hosszú évekig háború dúlt, és ő elvesztette mindenét. A felesége meghalt, a fia pedig eltűnt, és semmit sem tudott róla. Elvesztette a munkáját a városban, ezért pásztornak állt.

Egy napon, miközben a birkái az út mentén legelésztek, meglátott néhány embert, akik egy beteg fiút vittek a városi kórházba. Úgy látta, hogy ennek a fiúnak a sorsa még az övénél is nehezebb. Reszketett a hidegtől és a láztól, és még csak egy kabátja sem volt. Ahmed bácsi gyorsan levette az ő régi kabátját, amit már hosszú évek óta hordott, és a fiú vállára terítette, hogy ne fázzon annyira.

Amikor a fiú a kórházban várta, hogy megvizsgálják, egyszer csak valaki azt kiáltotta neki: Édesapám! Felpillantott, és egy fiatalember állt előtte, de hiába vizsgálgatta az arcát, nem ismerte fel: még soha életében nem látta. A fiatalember is zavarba jött, és azt mondta:

„Bocsánatot kérek. Az ön kabátja pont olyan, mint édesapámé volt. Évek óta nem láttam őt, és amikor ezt a kabátot megpillantottam, azt hittem, ő az. Azt hittem, ön az apukám. Kérem, ne haragudjon."

A beteg megkérdezte tőle, hogy ki az édesapja. Rövid beszélgetés után a falusi fiú rájött, hogy Ahmed bácsi elveszett fia áll előtte, aki ott dolgozott a kórházban. Megmondta neki, hogy nem tévedett: a kabát valóban az édesapjáé. És

miután megvizsgálták, már a fiúval együtt tért vissza a faluba, aki végre találkozhatott elveszettnek hitt édesapjával.

Milyen igazak a Prófétánk (béke legyen vele) szavai!

إِنَّ الْحَسَنَةَ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا

(رواه البخاري)

„Minden jótett tízszeres jutalmat fog kapni."

Innel-haszenete biasri emszálihá. (Bukhari, Sawm 56)

4. ATŰKOR

Egy napon a herceg meg akarta nézni a városi piacot. Az ország minden előkelő embere elkísérte. Egyszer csak a rabszolgapiacra értek. Itt voltak azok az emberek, akiket valahol foglyul ejtettek, és rabszolgának adták el őket.

A herceg közelebb ment a rabszolgákhoz, hogy jobban megnézze őket. Egy öregember a rabszolgák közül így szólt hozzá:

„Uram, a turbánodon valami piszok van."

A herceg levette a turbánját, és közelebbről megnézte. A szolgának igaza volt: tényleg piszok volt rajta. Ami azt jelentette, hogy mindenki látta, hogy piszkos turbánban ment végig a piacon. Micsoda szégyen! Szomorúan nézett előkelő kísérőire:

„Láttátok, hogy a turbánom piszkos, mégsem szóltatok rám, hanem hagytátok, hogy így menjek végig a városon! Most tudtam csak meg, hogy ki az igazi barátom: ez a szegény rabszolga, aki megbízhatóbb, mint ti együttvéve. Nem hagyhatom, hogy a legjobb barátomat rabszolgának adják el. Fizessétek ki az árát, hogy szabad ember lehessen."

Azután pedig, mikor az öreg szolga már szabad volt, a herceg felíratta ezt a hadíszt egy táblára, és elküldte az előkelő kísérőinek, hogy soha ne felejtsék el:

الْمُؤْمِنُ مِرْآةُ الْمُؤْمِنِ

(رواه أبو داوود)

„A hívő ember a másik hívő tükre.”

El mu’minu miráť ul mu’mini. (Abu Dawud, Adab 49)

5. KEGYETLENSÉG

Egy szép nyári napon a gyerekek a folyóparton játszottak. Köztük volt Dzsafar is, akit a többiek csak Gonosznak neveztek, mert mindig nagyon kegyetlen volt az állatokkal.

Dzsafar unta a játékot, és valami izgalmasabbat akart csinálni. A többi gyerek új játékokat ajánlott, de neki egyik sem tetszett. Félrehívta néhány barátját, akik mind hozzá hasonlóan gondolkodtak, hogy kitaláljanak valamit. Hamarosan támadt is égy ötletük.

Dzsafar és a többiek odamentek Alihoz. Ali új fiú volt a városban, csak pár napja költöztek oda, és úszni sem tudott. Dzsafar és a barátai megragadták szegény Alit, és a folyóba dobták!

Ali nagyon megrémült, kétségbeesetten kapálózott a vízben, de egyre mélyebbre süllyedt. Segítségért kiabált, de Dzsafar és a barátai csak nevettek rajta.

A többi gyerek ijedten nézte, hogy mi történik.

Egyikük, Iszmail, gyorsan ledobálta a ruháit. Iszmail bátor volt, és ő volt az egyetlen, aki szembe tudott szállni Dzsafarral. Amikor látta, mi történik Alival, a folyóba ugrott, hogy kihúzza. Pár perc múlva Ali és Iszmail is biztonságosan partot értek.

A többi gyerek Iszmail köré sereglett, és megdicsérték, amiért olyan bátor és ügyes volt. Épp akkor arra járt egy

felnőtt is, és látta, mit tett Iszmail. Odament hozzá, a vállára tette a kezét, és kedvesen azt mondta neki:

Drága fiam! Pontosan úgy cselekedtél, ahogy a Prófétánk (béke legyen vele) előírta nekünk. A Mindenható Allah jutalmazzon meg! A Prófétánk (béke legyen vele) azt mondta egyszer:

الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ لاَ يَظْلِمُهُ ولاَ يُسْلِمُهُ

(رواه البخاري)

„Muszlim muszlimnak a testvére. Nem szabad bántania, és azt sem szabad hagynia, hogy mások bántsák a testvérét."

Elmuszlimu ehul muszlimi lá jazlimuhú velá juszlimuhú. (Bukhari, Mezalim 3)

6. A KÍSÉRTET

Egy kereskedő késő éjjel tért haza útjáról. Meglátott egy szegény, öreg, fekete bőrű koldust, aki egy fal mellé húzódva próbálta eltölteni a hideg éjszakát. Senki sem fogadta be őt a házába, mert attól tartottak, hogy a gyerekeik megijednek tőle. A kereskedő megsajnálta a szegény embert, és elhatározta, hogy segít rajta. Hazavitte a házába, enni adott neki, tiszta ruhába öltöztette, és egy szobát is adott neki, ahol alhat.

Az éjszaka közepén az öreg koldus, aki az ablak alatt aludt, egyszer csak valami zajra ébredt. Két rablót látott, akik éppen az ablakon másztak befelé. Talpra ugrott, és rájuk kiáltott:

„Hát ti meg mit csináltok itt?”

„Segítség! Kísértet!” - kiáltottak fel az ostoba rablók, mikor meglátták a fekete embert a hosszú fehér hálóingben, és ijedtükben kiugrottak az ablakon. Az egyik alaposan beütötte a fejét, a másiknak pedig eltört a lába. A zajra felébredt a kereskedő és a családja is, és elfogták a rablókat.

A Prófétánk (béke legyen vele) azt mondta:

وَاللهُ فِي عَوْنِ العَبْدِ

مَا كَانَ العَبْدُ في عَونِ أخِيهِ

(رواه مسلم)

„Aki segít egy testvérének, azon Allah is segíteni fog!”

Vallahú fi avnil abdi mákáne abdu fi avni ahfhi. (Muszlim, Zikz 38)

7. SZOMSZÉDOK A PARADICSOMBAN

Egyszer régen egy ország szultánja körbejárta a birodalmát. Álruhába öltözött, hogy senki ne ismerje fel, és magával vitte egy szolgáját is. Tudni akarta, hogy mit gondol róla a népe.

Tél volt, és nagyon hideg. Bementek egy kis mecsetbe. A sarokban két ember ült, akiknek nem volt otthonuk, és nem volt hova menniük. Reszkettek a hidegtől. A szultán közelebb ment hozzájuk, mert kíváncsi volt, hogy miről beszélgetnek.

„Ha meghalok, és a Paradicsomba kerülök, nem fogom engedni, hogy a szultánunk is bejöjjön. Ha látom, hogy odajön a Paradicsom kapujához, leveszem a cipőmet, és fejbe verem vele." - mondta az egyik szegény ember.

A második kíváncsian kérdezte: „Azt akarod mondani, hogy nem engeded be a szultánunkat a Paradicsom kapuján?" - kérdezte kíváncsian a másik.

„Hát persze hogy nem! Mi itt kucorgunk a hidegben, ő meg kényelmesen heverészik a jó meleg palotában, nem is tudja, hogy milyen nehéz az életünk. Hogy lehetne a szomszédom a Paradicsomban? Nekem ugyan nem kell ilyen szomszéd!"

És mindketten jót nevettek.

A szultán minden szót jól hallott. Azt mondta a szolgájának: „Ne felejtsd el ezt a kis mecsetet és ezt a két embert!” És amikor visszatértek a palotába, a szolgáját elküldte a két szegény emberért. A palotába hozatta őket.

Azok ketten nem tudták, mi történik velük. Egy pompás szobába vezették őket, ahol félve várták, hogy mi lesz a sorsuk. Aztán szolgák jöttek hozzájuk, és azt mondták nekik: „Mostantól kezdve itt esztek, isztok, és ebben a kényelmes szobában fogtok lakni. És fohászkodjatok a szultánunkért, hogy a szomszédotok lehessen a Paradicsomban!”

A Prófétánk (béke legyen vele) egy hadíszban így dicsérte azokat, akik a szegényeken segítenek:

مَنْ نَفَّسَ عَنْ مُؤْمِنٍ كُرْبَةً

مِنْ كُرَبِ الدُّنْيَا نَفَّسَ اللّٰهُ عَنْهُ

كُرْبَةً مِنْ كُرَبِ يَوْمِ الْقِيَامَة

(رواه مسلم)

„Aki egy hívő szomorúságát enyhíti ezen a világon, annak a szomorúságát Allah is enyhíteni fogja az ítélet Napján.”

Men nefessze an mu’mini kurbeten min kurabiddunja neffeszellahú anhu kurbeten min kurabi jeumil-kijámet. (Muszlim, Zikz 38)

8. GYÓGYSZER FOGFÁJÁSRA

Egy napon egy jól öltözött, elegáns idegen érkezett egy városba, és bement a vendéglőbe. Azt mondta a pincérnek:

„Hozzon nekem sült húst és salátát. De a sült jó puha legyen ám!”

Amint a vendég a sültbe harapott, fájdalmasan kiáltott fel: „Jaj, a fogam! Megint fáj!” Egy másik ismeretlen, aki nagy táskát cipelt a kezében, odament hozzá. Kivett egy kis üveget táskából. A benne lévő folyadékból egy cseppet vattára cseppentett, és átnyújtotta a fogfájós embernek:

„Szorítsa csak ezt az orvosságot a fogára!”

Az ember úgy is tett, és kis idő múlva boldogan kiáltott fel:

„Elmúlt! Már nem fáj a fogam!”

Az összes többi vendég a nagy táskás ember köré sereglett, hogy ők is vehessenek a csodálatos orvosságból. A hatalmas táskából hamarosan elkelt az utolsó üveg is.

Egy órával később a fogfájós és a táskás ember együtt mentek a vasútállomásra. Jót nevettek azon, hogy milyen könnyű volt becsapni a hiszékeny embereket, és gratuláltak egymásnak az ügyességükhöz és a sok pénzhez, amit szereztek.

Ám ahogy a következő vonatra vártak, egyszer csak odajött hozzájuk két rendőr, és letartóztatták őket. Ugyanis köz-

ben az egyik vevő, aki vásárolt tőlük, elment a rendőrségre, mert a fogfájása nem múlt el a hamis orvosságtól.

A rendőrfőnök a szobájába hívatta a két csalót, és megkérdezte:

„Milyen vallásúak vagytok? Muszlimok?”

A két csaló lehajtott fejjel válaszolta:

„Allahnak hála, muszlimok vagyunk.”

A rendőrfőnök erre még mérgesebb lett:

مَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا (رواه مسلم)

„Milyen muszlimok vagytok ti? Nem hallottátok a Prófétánk (béke legyen vele) mondását? **Aki becsap másokat, az nem közülünk való!”**

És megbüntette a két embert.

Men ghasszená felejsze minná. (Muszüm, Iman 164)

9. AZ ERSZÉNY

Volt egyszer egy rossz természetű kereskedő, aki a piacon járva elvesztette az erszényét, benne 800 arannyal. Mindent átkutatott, hogy megtalálja, és mindenkit megkérdezett, hogy nem látta-e. Aztán felbérelt egy embert, aki dobot verve járta az utcákat, és kihirdette, hogy száz arany jutalmat kap az, aki az elveszett erszényt visszahozza.

Veli, a csizmadia volt az, aki az erszényt megtalálta. Veli szegény volt, de nagyon becsületes. Úgy döntött, hogy magánál tartja az erszényt, amíg ki nem derül, ki volt a tulajdonos, akkor pedig visszaadja neki. Amikor meghallotta a dobos ember kiabálását, elment a kereskedőhöz, és visszavitte neki az erszényt.

A kereskedő azonban nemcsak rossz természetű volt, hanem zsugori és hazudós is. Örült neki, hogy meglett az erszénye, de a jutalmat nem akarta odaadni a szegény Velinek. Kinyitotta az erszényt, megszámolta a pénzt, és felkiáltott:

„Látom, a jutalmat már kivetted magadnak!”

Veli megragadta a kereskedő gallérját, és jól megrázta:

„Hogy mersz ilyet mondani! Igen, szegény vagyok, de nem vagyok sem tolvaj, sem csaló. Ha nem akarod odaadni a jutalmat, amit ígértél, hát ne add, de ne vádolj azzal, hogy becstelen vagyok, és elloptam a pénzed!”

A kereskedő azonban nem hagyta annyiban a dolgot, és bíróság elé vitte az ügyet. A bíró mindkét felet meghallgatta, és rögtön látta, hogy a kereskedő hazudik. Elhatározta, hogy szigorúan megleckézteti:

„A kereskedő azt mondja, hogy 100 aranyat kivettek az erszényéből, de a csizmadia állítja, hogy ő nem vett el pénzt. Én hiszek mindkét félnek. Az erszény, amit a szegény csizmadia talált, ezek szerint nem a kereskedőé, hanem valaki más veszíthette el. Ezért a bíróság tulajdonában marad, amíg az igazi tulajdonos nem jelentkezik érte."

A zsugori kereskedő nagyon bánta már, amit tett, de késő volt a bánat. Későn jutott eszébe a Prófétánk (béke legyen vele) mondása:

مَنْ لاَ يَشْكُرُ النَّاسَ لاَ يَشْكُرُ اللهَ (رواه الترمذي)

„Aki nem hálás az embereknek, az nem hálás Allahnak sem."

Men lá jeskurún-násze lá jeskurú'Iláhe. (Tirmidhi, Birr 35)

10. MÉREG

Husszein a városból tartott hazafelé a falujába. Boldog volt, mert minden portékáját sikerült eladnia a piacon.

Egy forrás mellett megállt pihenni, és azt mondta magának:

„Hagyom a szamaramat egy kicsit legelészni, mert elfáradt szegény. Addig én is szundítok egyet itt az árnyékban."

Már éppen elaludt volná, amikor eszébe jutott a pénze a nyeregtáskában. Úgy gondolta jobb lenne valami biztosabb helyre tenni. Elővette az erszényét, gondosan megszámolta a pénzt, és az ingébe rejtette. Aztán megnyugodva merült álomba.

Nem tudhatta, hogy a fa ágai között egy rabló rejtőzik, aki mindent látott. Ez a rabló nagyon gonosz ember volt, és egész életében csak bajt okozott másoknak. Amikor meglátta Husszein erszényét, felcsillant a szeme. Lassan, óvatosan lemászott a fáról, és csendben elővett egy hosszú szalmaszálat és egy kis üveg mérget. A méregből egy kicsit a szalmaszálba tömött, és közelebb lopózott Husszeinhez. Az volt a terve, hogy a mérget a szalmaszálon át Husszein szájába fújja, és ha meghalt, elveszi tőle a pénzét.

Már éppen az alvó Husszein fölé hajolt, amikor az hirtelen nagyot tüsszentett. Mielőtt a rabló bármit is tehetett

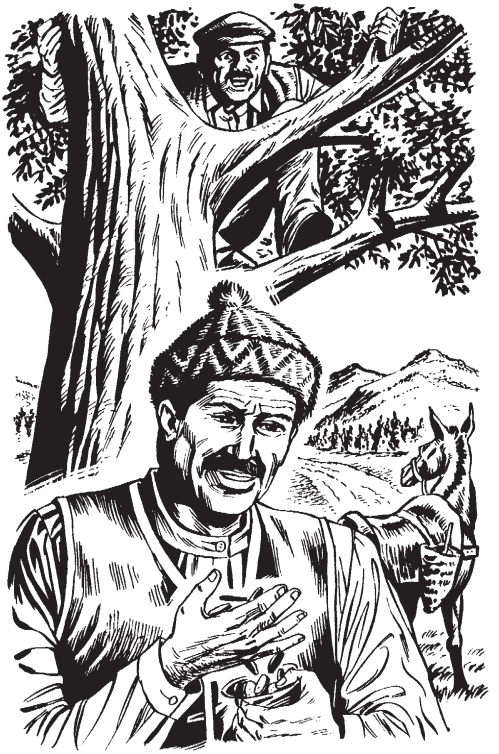

volna, a méreg egyenesen a saját szájába repült, és már le is nyelte. Azonnal holtan esett össze a fa alatt.

A Prófétánk (béke legyen vele) azt mondta:

مَنْ ضَارَّ ضَارَّ اللهُ بِهِ (رواه الترمذي)

„Aki másoknak árt, annak Allah is ártani fog.”

Men dárra dárallâhu bihi. (Tirmidhi, Birr 27)

11. AZ OV

Nihat nagyon rossz gyerek volt. Verekedett a testvéreivel, mindig feleselt, vitatkozott és nagyon udvariatlan volt. Rossz viselkedése nagyon bántotta az édesanyját, aki mindig azt mondogatta neki:

„Kedvesem, ne bánts meg másokat. Ne beszélj durván az emberekkel."

De Nihat sosem ismerte be, hogy nem neki volt igaza. Csak azt felelte erre:

„De anya, nem az én hibám. Ők mérgesítettek fel, és egyedül ők tehetnek róla, hogy így viselkedtem velük."

Egy napon az édesanyja azt mondta Nihatnak, hogy ha kibírja, hogy estig nem felesel és nem vitázik senkivel, akkor megveszi neki azt az övet, amit Nihat már nagyon régen kinézett egy kirakatban, és amire nagyon vágyott.

A testvérei hallották, hogy mit mondott az édesanyjuk, és csak azért is próbáltak veszekedést kezdeni Nihattal. De nem tudták kihozni a sodrából, mert Nihat most tényleg elhatározta, hogy uralkodik magán. Este az édesanyja azt mondta neki:

„Látod, egy övért képes vagy arra, hogy uralkodj magadon, és szépen viselkedj. De nem evilági dolgokért kellene ezt tenned, hanem Allahért, mert Ő ezt parancsolta nekünk."

Mintha csak az édesanyja ezt a hadíszt magyarázta volna Nihatnak:

مَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَهُوَ مُحِقٌّ
بُنِيَ لَهُ فِي وَسَطِ الْجَنَّةِ

(رواه الترمذي)

„Házat ígérek a Paradicsomban annak, aki nem vitázik, még akkor sem, ha mások akarnak vitatkozni vele."

Men terakel-mirále ve huve muhikkun bunije lehú veszatil-dzsenneti. (Tirmidhi, Birr 58)

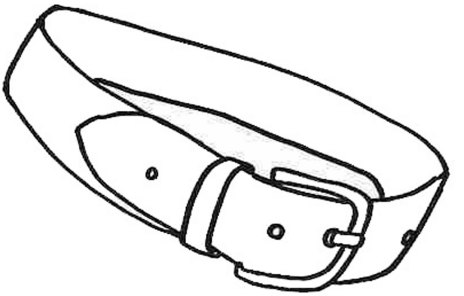

12. DUH

Halit nagyon erős fiú volt. Egy széket egy kézzel is magasan a feje fölé tudott emelni a földről. Senki nem tudta legyőzni birkózásban sem. Legtöbbet a barátjával, Nurettinnel birkóztak.

Egy napon Halit és Nurettin ismét megmérkőztek az iskola udvarán. Megint csak Nurettin vesztett, de most annyira felmérgesedett a vereségtől, hogy beszaladt az osztályba, és tollával összefirkálta Halit könyveit.

Erre meg Halit dühödött fel igazán. Nurettinre vetette magát, és alaposan orrba vágta. Nurettin orra vérezni kezdett, és a ruhája és a padló is csupa vér lett.

Az osztálytársaik nagyon elszomorodtak, látva, hogy mi történt. A tanáruk pedig megszidta Halitot, és ezt a hadíszt mondta neki:

لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرَعَةِ إِنَّمَا الشَّدِيدُ
الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ

(رواه البخاري)

„Nem az az erős ember, aki lebirkózik másokat. Hanem az az erős ember, aki képes a haragját visszafogni."

Lejszes-sedidu bisz-szuraati innemes-sedídullezí jemliku nefszehú inde'l gadabi. (Bukhari, Adab 76)

13. A VERSENY

Husznu jó gyerek volt. Még régen egy balesetben elvesztette a szeme világát, de soha nem adta fel, és folytatta régi életét. Minden nap igyekezett úgy élni, hogy ne legyen mások terhére. Sokszor még a városba is bement egyedül, és egyedül jött vissza a faluba is.

Ugyanabban a faluban lakott egy beképzelt, kevély fiú, Murtaza is. Ki akarta csúfolni Husznut, és azt mondta neki, hogy versenyezzenek, ki ér előbb a városba.

Husznu elfogadta a kihívást, de azt mondta: „Rendben van de ha én győzök, nekem adod a kabátodat."

Murtaza magabiztosan nevetett: „Rendben van, ha nyersz, tiéd a kabát!"

Husznunak volt még egy feltétele: „A verseny idejét én tűzöm ki!"

Murtaza annyira elbízta magát, hogy el sem tudta képzelni, hogy Husznu nyerjen, ezért ebbe is beleegyezett.

Husznu a versenyt egy olyan éjszakára tűzte ki, amikor még a Hold sem sütött. A városba vezető út egy erdőn vitt keresztül. Husznunak nem számított, hogy nappal volt vagy éjszaka. Ment az úton, ahogy mindig, és szépen beért a városba. De Murtaza eltévedt. A sötétben megbotlott a fatörzsekben, gödrökbe esett és faágak csapódtak az arcába. Fél órával Husznu után érkezett a városba.

Szegény Murtaza! Biztosan nem viselkedett volna ilyen csúnyán Husznuval, ha ismeri ezt a hadíszt:

إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ أَوْحَى إِلَيَّ أَنْ تَوَاضَعُوا
حَتَّى لَا يَفْخَرَ أَحَدٌ عَلَى أَحَدٍ

(رواه مسلم)

„A Mindenható Allah azt mondta nekem: „Senki ne legyen kevély és lenéző másokkal."

Innelláhe azze ve dzselle evhá ilejje en tevádaú hattá lá jefhara ehadun alá ehadin. (Muszlim, Jannah 64)

14. ARANY

Ajlin nagyon beképzelt kislány volt. De egy nap az édesapja meghalt, és attól kezdve mindig nagyon szomorú volt. Mindig egyedül játszott a szép házuk kertjében. A szomszéd kislánnyal, Bedrijével sosem akart játszani, mert ők nagyon szegények voltak.

Egy napon Bedrije izgatottan szaladt Ajlinék kertjébe:

„Édesapám nagyon beteg, azt hiszem, haldoklik! Gyere gyorsan, mert téged ,akar látni. Valami nagyon fontosat akar mondani!"

Ajlin meggondolatlanul válaszolt:

„Nem hiszem, hogy egy szegény ember bármi fontosat tudna mondani! És a házatok nagyon szegényes, és biztos rossz szag is van. Én pedig nem akarok bemenni egy büdös házba!"

Néhány perc múlva Bedrije könnyek között rohant vissza:

„Édesapám valami nagyon fontosat akar mondani neked! A te édesapád elásott egy csomó aranyat a halála előtt. Csak az apukám tudja, hogy hova rejtette. Édesapád megkérte, hogy csak akkor beszéljen neked a kincsről, ha már felnőttél. De most úgy érzi, itt a halála órája, és el akarja árulni neked a titkot. Kérlek, siess!"

Amikor Ajlin ezt meghallotta, azonnal rohant a szomszédba. De már késő volt. Mire odaért, a szegény ember meghalt.

Ajlin nagyon haragudott magára, és nagyon bánta már a viselkedését.

Vajon csak az aranyat veszítette el? Nem, viselkedésével elvesztette azt a lehetőséget is, hogy közelebb kerüljön a Paradicsomhoz. A Prófétánk (béke legyen vele) azt mondta:

لاَ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ

فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبْرٍ (رواه مسلم)

„Akinek a szívében csak egy porszemnyi kevélység is van, az nem léphet a Paradicsomba."

Lá jedkhulúl dzsennete men káne fí kalbihí miszkálu min kibri. (Muszlim, Iman 147)

15. A TOLVAJ

Nuri egyszerű, szegény földműves volt. Sokan azt mondták róla, hogy együgyű ember, mert soha nem avatkozott mások dolgába, és nem beszélt szükségtelenül.

Egy napon valaki ellopta a szegény Nuri egyetlen szamarát. Látva, hogy a szamár eltűnt, Nuri elindult a vásárba, hogy másikat vegyen helyette.

A vásárban járva mit látott? A tolvaj ott árulta az ő szamarát! Odament hozzá, és azt mondta neki:

„Ez az én szamaram! A múlt héten lopták el."

A tolvaj azonban szégyentelen ember volt. Azt felelte:

„Tévedsz, barátom, ez a szamár az enyém. Még csikó korában vettem, és magam neveltem fel."

Ezt hallva Nurinak eszébe jutott valami. Gyorsan eltakarta a két kezével a szamár szemeit, és megkérdezte:

„Ha ez tényleg a te szamarad, és már olyan régóta neveled, akkor mondd meg nekem, hogy melyik szemére vak!"

A tolvaj egy másodpercig habozott, aztán gyorsan rávágta:

„A jobb szemére!"

Nuri elvette a kezét a szamár jobb szeméről, és mindenki láthatta, hogy semmi baja. A tolvaj zavartan mondta:

„Jaj, bocsánat, kicsit összezavarodtam. Természetesen a bal szemére vak szegény szamaram!"

„Megint tévedsz” - felelte Nuri, megmutatva a szamár bal szemét is. A vásározók mind láthatták, hogy az állat mindkét szeme teljesen ép. Megértették, hogy a szamarat áruló ember nemcsak hazug, de tolvaj is. Megragadták őt és a bíróságra cipelték.

Nuri pedig boldogan tért haza a falujába a szamarával. Most már mindenki megértette, hogy Nuri valójában milyen okos ember.

A Prófétánk (béke legyen vele) pedig azt mondta azokra, akik elveszik azt, ami a másé:

لَعَنَ اللهُ السَّارِقَ

(رواه البخاري)

„Allah ne kegyelmezzen a tolvajnak!”

Leannelláhu’s-sárika (Bukhari, Hudud 7)

16. A MORZSÁK

Beszim jó gyerek volt. A szülei jómódúak voltak, és soha nem hiányzott semmije. De nem tudott arról, hogy hogy élnek azok, akiknek kevesebb pénz jutott.

Egy napon, amikor focizni ment, egy hatalmas kutya dühösen kergetni kezdte. Hiába futott egyre gyorsabban, a kutya kitartóan rohant utána, és beszorította egy szűk sikátorba. Beszim megbotlott egy kőben, és végigzuhant az úton.

Mikor kinyitotta a szemét, egy vele egykorú kisfiút látott, aki az édesanyjával együtt hajolt fölé. Az anyuka bekötözte a fején a sebet. Ők voltak azok, akik megmentették a kutyától, és kitisztították az arcán lévő horzsolásokat. Magukkal vitték a saját házukba is.

Beszim szépen megköszönt mindent, amit érte tettek. Meglepődve nézett körül a szobában. A bútorok kopottak és nagyon egyszerűek voltak.

Amikor leültették, hogy megosszák vele a vacsorájukat, nagyon kényelmetlenül érezte magát. Az étel kevés volt, és úgy érezte, hogy minden egyes morzsa a torkához tapad.

Másnap Beszim anyukája ételt készített, ő pedig elvitte Mehmetnek és az édesanyjának. Velük vacsorázott, és most sokkal jobban érezte magát. A két fiú hamarosan nagyon összebarátkozott egymással.

Beszim szerető szívű és kedves gyermek volt, ezért viselkedett úgy, ahogy a Prófétánk (béke legyen vele) tanácsolta:

مَا آمَنَ بِي مَنْ بَاتَ شَبْعَانَ وَجَارُهُ
جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ وَهُوَ يَعْلَمُ بِهِ

(رواه ابن أبي شيبة)

„Az az ember, aki jóllakik, miközben a szomszédai éheznek, nem hívő."

Má ámené bí men báte sebáne ve dzsáruhú dzsáiun ilá dzsenbihí ve huve ja'Iemu bihí (ibn Abu Shaybah. ai-Musannaf (Hut), VI, 164)

17. PÉNZ

Ramadán volt, és Ethem a pékségbe ment kenyérért. Sokan álltak sorba a bolt előtt. Ahogy a böjt megtörésének ideje közeledett, az emberek egyre türelmetlenebbek lettek.

A pék aggódott a sorban állók miatt. Nem volt könnyű feladat gyorsan dolgozni, mindenkinek kenyeret adni, és pontosan számolni ki a visszajáró pénzt. Pont amikor a böjt végét jelző imára hívás megszólalt, Ethem került sorra. A pék most már nagyon fáradt és ideges volt, és véletlenül többet adott vissza, mint amennyi járt volna. Ethem habozott, és meglepetten nézett a pékre.

„Valami baj van?” - kérdezte a pék.

„Nem” - felelte Ethem. Zsebre vágta a pénzt, és hazaszaladt a pékségből.

Vacsora közben végig komoly volt és gondolataiba merült. Amikor aznap este lefeküdt aludni, még nyugtalanabb lelt.

Úgy érezte, mintha egy láthatatlan ember egyfolytában azt kérdezgetné tőle: „Miért tetted el azt a pénzt? Miért vetted el azt, ami nem volt a tiéd?”

Arra gondolt, hogy mindent elmond az édesanyjának. De aztán meggondolta magát és mégsem szólt egy szót sem. Tudta, hogy az anyukája nagyon mérges lenne rá.

Egész éjjel rosszul aludt, és reggel felébredve sem érezte jobban magát.

Ránézett a naptárra a falon. Az aznapi oldalra ez a hadísz volt írva:

الإِثْمُ مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ

وَكَرِهْتَ أَنْ يَطَّلِعَ عَلَيْهِ النَّاسُ

(رواه مسلم)

„Az a bűn, amitől az ember szíve összeszorul, és amit próbál elrejteni a többi ember elől.”

Ethem elvörösödött. Úgy érezte, hogy ez a hadísz egyenesen neki szól. Elment a pékhez, visszaadta a pénzt, és bocsánatot kért, amiért nem szólt hamarabb.

El’iszmu má háke fí szadrike ve kerihte en jettalia aleyhinnaszu. (Muszlim, Birr 5)

18. A KÖZVETÍTŐ

Hideg téli nap volt. Isza iskolába igyekezett, amikor meglátott egy szegény fiút. Nagyon hideg volt, de ennek a fiúnak még csak kabátja sem volt. A cipője régi volt, kopott, lyukas, és teljesen átázott. Isza nagyon elszomorodott. Az ő családja sem volt gazdag, de meg tudtak venni mindent, amire a fiuknak szüksége volt.

Isza követni kezdte a másik fiút. Meglepve látta, hogy ugyanabba az iskolába jár, amelyikbe ő. Korábban még sosem látta. Gondolkodott, hogy hogyan segíthetne a fiún, de semmi nem jutott eszébe. Szívesen neki adta volna a csizmáját, de neki magának is csak ez az egy volt.

Ebédidőben újra látta a fiút. Odament hozzá, és megkérdezte, nem akar-e a barátja lenni. Hamarosan nagyon jól összebarátkoztak. Megtudta, hogy a fiú édesapja pár évvel korábban meghalt. Most az édesanyjával és a két kishúgával élt, és csak nemrég költöztek a környékre. Isza aznap megfelezte vele az ebédjét.

Este Isza azt mondta az édesapjának:

„Házi feladatot kaptunk a tanítónktól. Megkell tudnunk, hogyan segíthetünk a szegényeken.”

Az édesapja szívesen adott tanácsot, és el mondta, mi mindent lehet tenni a szegényekért.

Másnap Isza elment egy közeli jótékonysági szervezethez, amely a szegényeket segítette. Egy kedves arcú ember fogadta, ő pedig elmondta, milyen nehéz helyzetben van új barátja, és segítséget kért számára. Az ember nagyon örült, hogy Isza elment hozzájuk, és megdicsérte, hogy milyen jó gyerek:

„A Mindenható Allah és a Prófétánk (béke legyen vele) szereti azokat a gyerekeket, akik ilyen szépen viselkednek, mint te. Amit tettél, megfelel ennek a hadísznak:

إِنَّ الدَّالَّ عَلَى الْخَيْرِ كَفَاعِلِهِ

(رواه الترمذي)

Aki az adományt közvetíti, ugyanolyan jutalmat kap Allahtól, mintha ő maga adakozott volna.”

Inne’d-dálle ale’I-khajri kefáilihí. (Tirmidhi. Ilm 14)

19. BÚJÓCSKA

Ihszan a barátaival bújócskázott. Sikerült nagyon jó búvóhelyet találnia az út mellett álló gesztenyefa mögött. Itt aztán jó nehéz lesz megtalálni!

Éppen mikor sikerült jól elrejtőznie a fa mögött, odament hozzá egy fehér szakállú öregember. Idegen volt, Ihszan sosem látta még a városban.

„Kedves fiam! Nem találom az utcát, amit keresek. Tudnál segíteni?" - szólította meg a bácsi.

Ihszan hátrafordult, és ujját az ajkára téve jelezte, hogy maradjon csendben.

A bácsi nem értette, miért kellene csendben maradnia, és meglepődve nézett a fiúra. Megkérdezte:

„Miért legyek csendben? Kérdeztem valamit, ha tudod a választ, felelj. Ha pedig nem, akkor mondd azt, vagy csak rázd meg a fejed. Nem értem én a gyerekeket ebben a városban. Olyan furcsák."

Amikor a hunyó meglátta, hogy a bácsi valakihez beszél a fa mögött, azonnal tudta, hogy az egyik gyerek csak oda bújhatott el. Óvatosan közeledett a fához.

Az öregember mérgesen dörmögött magában:

مَنْ هَدَى زُقَاقًا كَانَ لَهُ مِثْلَ عِتْقِ رَقَبَةٍ

(رواه الترمذي)

„Hát ezeknek a gyerekeknek senki nem tanította meg a hadíszt: **Jótékonyság az is, ha megmutatjátok az utat annak, aki kérdezi"?**

Azzal sarkon fordult és ment tovább. Ihszan elszégyellte magát. Nem érdekelte már a játék, a bácsi után futott és bocsánatot kért tőle. Aztán pedig elvezette arra a helyre, amit keresett.

Men hedá zukákan káne lehú miszle itki rakabetin.
(Tirmidhi, Birr 37)

20. A KÖTEKEDŐ

Avni általában véve jó fiú volt, de volt egy hibája, amivel gyakran elszomorította a szüleit. Nagyon sokat vitatkozott és kötözködött a barátaival.

Egy szép őszi napon a gyerekek a tóparton ültek, és a tavakról és tengerekről beszélgettek. Azt mondták, hogy a tengerek mélyebbek és hidegebbek, mint a tavak. Mint mindig, Avni most is pont az ellenkezőjét állította.

A barátai nem vitatkoztak vele, mert már nagyon is jól ismerték. Helyette inkább lapos köveket kerestek, és kacsázni kezdtek velük a tó vizén. A vékony, lapos kövek úgy repültek a víz felett, mint az alacsonyan szálló madarak.

Faruk volt a legügyesebb. Az ő kövei mentek a legmesszebb. Avni megirigyelte, és azt mondta neki:

„Hadd lássam csak a köveidet!"

Faruk feléje nyújtotta a kavicsokat nyitott tenyerén. A kövek ugyanolyanok voltak, mint bárki másé. De Avninak vitatkozós kedve támadt, és mindenáron bele akart kötni a másik fiúba:

„Persze, neked vannak a legvékonyabb köveid. Ilyen kövekkel könnyű olyan messzire dobni, bárki meg tudná csinálni."

Faruk jószívű fiú volt, és azt mondta:

„Rendben van, cseréljünk köveket? Odaadom az enyémeket, te meg add oda a tiedet."

De az eredmény ugyanaz maradt, ezekkel a kövekkel sem tudott messzebbre dobni.

Hajdar, aki régen megsérült egy balesetben, és azóta sántított, odament Avnihoz:

„Rosszkedvű vagy ma. És nem vagy túl szerencsés sem" - mondta gyengéden a barátjának.

Avni azonban dühös volt, mert nem sikerült messzire dobnia a köveket, és rákiabált Hajdarra:

„Te meg honnan tudod? Nem tudsz te semmit, még rendesen járni sem!"

Erre a többi gyerek is mérges lett. Mind szerették Hajdart, és nem hagyták, hogy valaki durván viselkedjen

vele. Megmondták Avninak, hogy udvariatlannak és durvának tartják, és hogy a viselkedése ellentmond a Prófétánk (béke legyen vele) tanácsának:

لاَ تُمَارِ أَخَاكَ وَلاَ تُمَازِحْهُ

(رواه الترمذي)

„Ne vitatkozzatok muszlim testvéreitekkel, és ne is gúnyoljátok őket!"

La tumári eháke ve lá tumázihhu. (Tirmidhi, Birr 58)

21. A CSERESZNYEFA

Ali és Aisa felmásztak a cseresznyefára, és falatozni kezdtek az érett cseresznyéből. A fa legtetején lévő cseresznyék tűntek a legédesebbeknek!

„Azok a vékony ágak nem fognak megtartani. Maradj, ez a cseresznye is éppen olyan finom!" - próbálta Aisa figyelmeztetni Alit, aki egyre vékonyabb ágakra mászott.

De Ali nem hallgatott rá. Csak a pirosló cseresznyék jártak az eszében. Egyre kijjebb araszolt az ágakon. Az egyik ág hamarosan nem is bírta tovább a súlyát, letörött alatta, és vele együtt a földre zuhant. Ali nemcsak a fa ágát törte

el, hanem a saját lábát is. Hosszú hetekig otthon kellett maradnia, míg meggyógyult, és csak az ablakon át nézhette, ahogy a többi gyerek felmászik a fára, és leszedik az összes cseresznyét.

Ali nagyon telhetetlen gyerek volt, nem? Ez a hadísz jó figyelmeztetésül szolgálhat neki és valamennyiünknek:

لَوْ كَانَ لاِبْنِ آدَمَ وَادِيَانِ مِنْ ذَهَبٍ
لَأَحَبَّ أَنْ يَكُونَ لَهُ ثَالِثٌ
وَلاَ يَملأُ فَاهُ إِلاَّ التُّرَابُ

(رواه الترمذي)

„Ha az embernek lenne két arannyal teli völgye, egy harmadikat kívánna. Nem tömi be a száját más, csak a sír földje."

Lev káne libni ádeme vádijáni min zehebin leehabbe en jakúne lehú száliszun ve lá jemleu fáhu ille't-turábu.
(Tirmidhi, Zuhd 27)

22. A FIÚ

Réges-régen az utak nagyon veszélyesek voltak: rablók leselkedtek az utazókra, elvették mindenüket, őket magukat pedig eladták a rabszolgapiacon.

Egy napon egy öregember is az útonállók fogságába esett. A rablóvezér azt mondta neki:

„Ha nem akarod, hogy rabszolgának adjunk el, hozass nekünk száz aranyat, és akkor szabadon engedünk!"

Az öregember levelet írt a családjának:

„Tudom, hogy nincs elég pénzetek ahhoz, hogy a szabadságomat megvásároljátok. Csak azért írom ezt a levelet, hogy hírt adjak magamról, és elbúcsúzzam tőletek."

Az öregember fia jószívű és bátor ember volt, aki nagyon szerette az édesapját. Elment a banditákhoz, és azt mondta nekik:

„Tudom, hogy nem engeditek el édesapámat váltságdíj nélkül. Nem is kérem, hogy ezt tegyétek. De láthatjátok, hogy ő már gyenge, idős ember. Nem fogtok jó árat kapni érte. Engedjétek hát szabadon, én pedig itt maradok helyette. Értem biztos sokkal több pénzt fogtok kapni."

Az útonállóknak tetszett az ötlet, de azt mondták, hogy előbb megkérdezik a vezérüket. A vezér nem hitt a fülének, mikor a történetet hallotta. Csodálattal nézte a bátor fiút, és felkiáltott:

„Ó, hát vannak még a világon ilyen bátor ifjak! Csodálatos! Én magam is az életemet adnám egy ilyen bátor emberért! Jöjj, és vidd el magaddal az édesapádat, mindketten szabadok vagytok!”

Az öregember és bátor fia sértetlenül térhettek haza, és nagyon boldogok voltak, hogy ilyen jó vége lett a kalandjuknak.

Ez a történek is a Prófétánk (béke legyen vele) egyik mondását juttatja eszünkbe:

لاَ يَجْزِي وَلَدٌ وَالِدًا إِلاَّ أَنْ
يَجِدَهُ مَمْلُوكًا فَيَشْتَرِيَهُ فَيُعْتِقَهُ

(رواه مسلم)

„Egy gyermek sohasem fizetheti vissza a szüleinek, amit tőlük kapott. Csak akkor adná meg a jogaikat, ha az apja rabszolgaságba esne, ő pedig a saját szabadságával váltaná ki."

Lá jedzs-zí veledun váliden illá en jedzsidehú memlúken fejesterijehú feju'tikahú. (Muszlim, Itk 25)

23. AGIDA

Nedzsip nagyon szerette a kecskéket, főleg a kisgidákat. Édesapjától kapott ajándékba egy gidát, hogy egész nyáron ő gondozhassa. Nedzsip szépen gondozta, etette, itatta a kis állatot. Nagyon örült, amikor a gida odaszaladt hozzá, és orrával gyengéden mcgbökdöste a kezét.

Nedzsip édesapja figyelmeztette a fiát:

„Ne hagyd nyitva a ház ajtaját, nehogy a gidád bemenjen a szobába, és valami kárt csináljon!"

Egy napon Nedzsip beszaladt a házba a labdájáért. Jól emlékezett édesapja figyelmeztetésére, de úgy gondolta, arra a rövid időre nem olyan fontos becsukni az ajtót. Nem vette észre, hogy a gida beszaladt utána a házba.

Miközben Nedzsipet kereste a házban, a gida egyszer csak a nappali szobában lévő nagy tükör előtt találta magát. A tükörbe nézve meglátta a saját tükörképét, és azt gondolta, hogy egy másik kecskét lát. Közelebb ment az idegen gidához, és amikor látta, hogy az is közelebb jön, feldühödött. Leszegte a fejét, nekiszaladt a tükörnek, és megbökte szarvacskáival - meg akarta leckéztetni a szemtelen betolakodót. Hangos csörrenés visszhangzott végig a házon. A tükör száz darabra törve hevert a szőnyegen.

Ha Nedzsip tudta volna, hogy a Prófétánk (béke legyen vele) milyen tanácsot adott két fiatal társának, Ibn Omárnak és Abdullah ibn Amrnak, nem feledkezett volna meg az édesapja tanácsáról:

أَطِعْ أَبَاكَ

(رواه أحمد)

„Engedelmeskedj az édesapádnak!"

Eti' ebáke. (Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, II, 20, 164, 206)

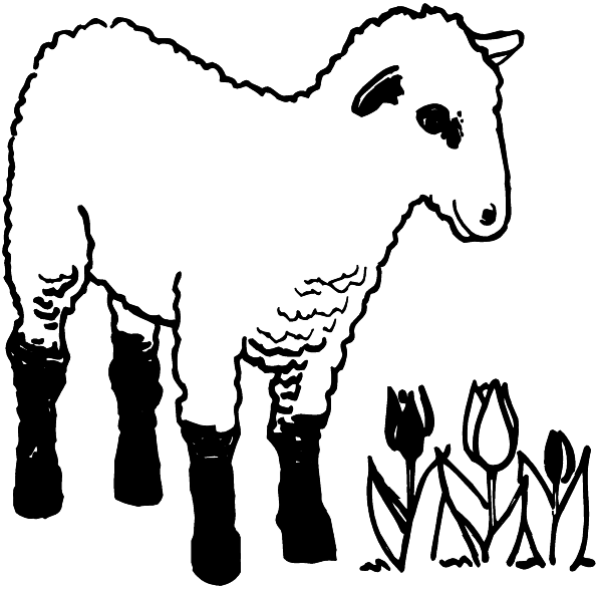

24. A TEHETSÉGES GYEREK

Három asszony teli kosárral a kezében hazafelé tartott a piacról. Leültek egy padra az út szélén, hogy kicsit pihenjenek, és a gyerekeikről kezdtek beszélgetni.

Az első asszony elmondta, hogy milyen erős és edzett az ő fia, és milyen ügyesen tud kézen járni.

A második elmondta, hogy a fiának gyönyörű hangja van, és mindenki csodálja, amikor énekel.

A harmadik asszony csak hallgatott. Amikor megkérdezték, hogy ő miért nem mond semmit, azt felelte: „Az én fiamnak nincs semmilyen különleges tehetsége, amivel büszkélkedhetnék”.

Arra ment egy öregember, és meghallotta az aszszonyok beszélgetését. Elhatározta, hogy követi őket, mert kíváncsi volt a fiaikra. Amikor az utcájukba értek, az aszszonyok megint letették a kosaraikat a földre. A gyerekek meglátták őket, és odaszaladtak.

Az első asszony fia cigánykereket kezdett vetni, és kézen járva körbesétálta őket.

A második asszony fia énekelni kezdte az édesanyja kedvenc dalát, és mind megtapsolták.

A harmadik asszony fia odaszaladt az édesanyjához, és megkérdezte:

„Segíthetek, anyácskám?" - azzal felkapta a teli kosarakat, és becipelte őket a házba.

Az öregember, aki kíváncsian figyelte a jelenetet, azt mondta az asszonyoknak:

„Én bizony csak egy tehetséges gyermeket láttam itt. Azt, aki szaladt segíteni az édesanyjának. Ő a Prófétánk (béke legyen vele) mondásának megfelelően cselekedett:

أُوصِي امْرَأً بِأُمِّهِ

(رواه ابن ماجه)

„Azt tanácsolom mindenkinek, hogy szolgálja az édesanyját."

Uszimráen bi ummihí. (Ibj Majah, Adab 1)

25. MŰANYAG TANYER

A szegény ács nagyon megöregedett. Elveszett az erő a karjából, és a szeme sem volt már jó. Nem tudta már egyenesen tartani a kanalát, mert a keze folyton remegett. Több ételt borított az asztalterítőre, mint amennyi a szájába jutott.

A fia és a fia felesége mindig mondták neki, hogy legyen óvatosabb. Nagyon mérgesek voltak rá, különösen, ha az étel lecsöpögött az állán.

A kisunokáját, Hasszánt nagyon elszomorította a nagyapja állapota, próbált segíteni neki, evés közben tartotta a kanalát, hogy az ételt ne öntse az asztalra.

Egy napon az öreg ács véletlenül leverte a tányérját evés közben. A tányér a földre esett, darabokra tört, az étel pedig szétfolyt a padlón. Az öregember könnyes szemmel nézett a többiekre. Most aztán nagyon mérgesek lettek rá, és kemény szavakkal szidták össze. A nagyapa szíve teljesen összetört. A fia és a menye pedig attól kezdve csak műanyag tányérban adtak neki enni.

Telt-múlt az idő, és egyszer az ács fia azt mondta a feleségének, hogy vegyen elő új műanyag tányérokat, a régieket pedig dobja a szemétbe, mert már nagyon ócskák. Hasszán azonban megfogott két tányért, és megkérdezte az édesanyját, hogy megtarthatja-e őket.

„Minek az neked, fiam?” - kérdezte kíváncsian az apja.

„Ebből foglak majd etetni benneteket, ha öregek lesztek” - felelte a kisfiú.

Hasszán szülei nagyon elszégyellték magukat. Ezután mindig rendes tányérban adták az ételt az öregembernek.

Ha az ács fia és menye tudták volna, hogy a Paradicsomba jutáshoz az egyik legjobb segítség a szülők tisztelete, biztos nem viselkednek így. A Prófétánk (béke legyen vele) egyértelműen megmondta a hadíszban:

رِضَى الرَّبِّ فِي رِضَى الْوَالِدِ

وَسَخَطُ الرَّبِّ فِي سَخَطِ الْوَالِدِ (رواه الترمذي)

„Aki kedvére tesz a szüleinek, az elnyeri Allah megelégedését. Aki a szüleit megharagítja, az kivívja Allah haragját is."

Ridar-rabbi fí ridal-válidi ve sehatur-rabbi fí sehatil-válidi. (Tirmidhi. Birr 3)

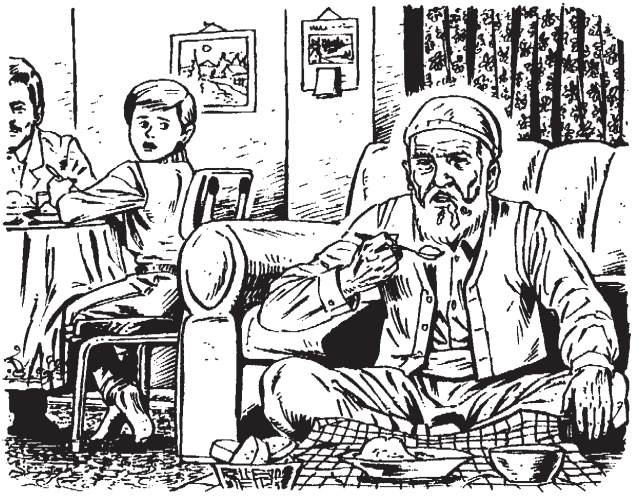

26. A TOLL

Dzselál egy szegény ács fia volt. Egy napon az út szélén ült és keservesen sírt, mert elvesztette a töltőtollat.

Arra ment egy jól öltözött ember, és meglátta a síró kisfiút. Megállt mellette, és megkérdezte, mi a baj. Amikor Dzselál elmondta a szomorúságát, elővett egy tollat a zsebéből, és azt mondta:

„Tessék, ez a te tollad, ami elveszett?”

Dzselál abbahagyta a sírást, és így felelt:

„Nem, bácsi, ez nem az. Az enyém sokkal egyszerűbb volt, és nem ilyen szép.”

Az ember nagyon csodálta Dzselál őszinteségét:

„Becsületes vagy, és az igazat mondod. Jutalmul neked adom ezt a tollat. Kérlek, örvendeztess meg azzal, hogy elfogadod!”

A Prófétánk (béke legyen vele) is elmondta, hogy a Mindenható Allah hogyan jutalmazza meg a becsületes embereket:

إِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ
وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ

(رواه البخاري)

„Az igazmondás erényességhez vezet, az erényesség pedig a Paradicsomba vezet.”

Innesz-szidka jehdi ile’I-birr ve inne’l-birra jehdi ile’l-dzsenneti. (Bukhari, Adab 69)

27. A HAZUG

Egyszer egy férfi és egy nő jelent meg a bíróság előtt. A bíró először a nőnek adta meg a szót. A nő a mellette álló sovány, alacsony férfira mutatott, és így szólt:

„Ez a férfi megtámadott, és megsértette a tisztességemet!" - és azzal keservesen sírni kezdett.

A férfi védekezve mondta:

„Az asszony hazudik, bíró uram! Odajött hozzám, amikor a pénzt számoltam a piacon, amit a birkáimért kaptam. Megfenyegetett, hogy ha nem adom neki a pénzt, nagy bajba fog keverni. Amikor nemet mondtam neki, sikoltozni kezdett."

A bíró jól megnézte magának a két embert, és már tudta, hogy ki mond igazat, és ki hazudik, de a véleményét egyelőre megtartotta magának. A férfihez fordult, és dühösen ráförmedt:

„Megtámadod ezt a szegény asszonyt, és aztán még hazugsággal állsz elém! Azonnal adj át ennek az aszszonynak minden pénzt, ami nálad van, vagy börtönbe csukatlak!"

Mindenki megdöbbent, mert nem várták volna, hogy a bíró ilyen döntést hoz. Az asszony boldogan tette zsebre a pénzt, és a bíróért fohászkodva távozott a bíróságról. Mihelyt kiment a teremből, a bíró azt mondta a férfinek, hogy menjen az asszony után, és vegye vissza tőle a pénzét.

Az ember még jobban meglepődött, de az asszony után szaladt, remélve, hogy visszaszerezheti a pénzt.

Néhány perccel később mindkettőjüket visszahozták a bíróságra. A férfi igencsak meg volt tépázva, az arca pedig tele volt karmolásokkal és véraláfutasokkal.

Megint az asszony szólalt meg először, nagyon dühösen:

„Bíró uram! Ez a durva vadállat megpróbálta tőlem elvenni azt a pénzt, amit bíró uram nekem ítélt.”

„És sikerült elvennie?” - kérdezte a bíró.

„Ugyan, hogy gondolja bíró uram, hogy bármit is odaadnék ennek a hitvány, gyenge embernek, ami az enyém!”

A bíró nagy haraggal kiáltott az asszonyra:

„Te szégyentelen hazug! Becsületes asszonynak tettetted magad, és azt mondtad, hogy ez a szerencsétlen ember megtámadott. Ha igaz lenne, akkor is küzdöttél volna ellene, nem csak akkor, mikor a pénzed volt veszélyben. Azonnal add vissza a pénzét!”

És a bíró emlékeztette az asszonyt a Prófétánk (béke legyen vele) mondására is:

إِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ

(رواه مسلم)

„A hazugság becstelenséghez vezet, a becstelenség pedig a pokolba vezet.”

Ijjákum vel-kezibe feinnel-kezibe jehdí ilel-fudzsúri ve innel fudzsúra jehdi ilen-nári. (Muszlim, Birr 103)

28. A GESZTENYEFA

Husszein bácsi a gyanúsítottra mutatva mondta a bírónak:

„Bíró uram! Tavaly, mielőtt külföldre utaztam volna, rábíztam erre az emberre egy gyémánt gyűrűt, hogy őrizze meg nekem. Most vissza akarom kapni, de nem adja!”

A bíró ránézett Misztik Kahjára, aki a vádlottak padján ült:

„Miért nem adod vissza neki a gyűrűjét?”

„Hazudik. Semmiféle gyűrűt nem adott nekem” -felelte Kahja.

A bíró Husszein bácsihoz fordult:

„Van-e tanúd arra, hogy valóban átadtad neki a gyűrűt?”

„Nem, csak ketten voltunk ott, senki más, amikor egy gesztenyefa alatt átadtam neki a gyűrűt.”

A bíró megparancsolta Husszein bácsinak, hogy hozzon egy ágat arról a fáról, Kanjának pedig azt mondta, hogy addig várjon a tárgyalóteremben.

Néhány perc várakozás után a bíró Kahjához fordult:

„Hol van már ez az ember? Mikor ér vissza? Menj csak az ablakhoz, és nézz ki, hogy nem jön-e már!”

Kahja fel sem állt a helyéről, úgy felelt:

„Ugyan, bíró uram, három órába is beletelik, mire visszaér, messze van ám az a gesztenyefa.”

A bíró haragosan mondta Kahjának:

„Nemcsak hazug vagy, hanem ostoba is! Most elárultad magad. Ha Husznu tényleg nem adta volna neked a gyűrűt, akkor honnan tudnád, hol van az a gesztenyefa? Hát soha nem hallottad a Prófétánk (béke legyen vele) mondását:

يَا أَيُّهَا النَّاس إِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ
فَإِنَّ الْكَذِبَ مُجَانِبٌ لِلْإِيمَانِ

(رواه أحمد)

O, emberek! Ne hazudjatok, mert a hazugság és a hit nem járnak együtt.”

Já ejjühen-nászu ijjákum ve’Ikezibe feinne’l-kez-ibe müdzsánibun li’l-ímáni. (Ahmad ibn Hanbal, al-Musnad, I, 5)

29. A VISSZHANG

A kis Remzi ennivalót vitt édesapjának, aki a mezőn dolgozott. A hegy tetején megpillantott egy árnyékot. Azt hitte, hogy egy másik gyerek, ezért odakiáltott neki: „Hé!”

A visszhang válaszolt a hegytetőről: „Hé!”

Remzi nem tudta, hogy a visszhang volt az, és azt hitte, hogy a másik kisfiú gúnyolódik vele.

„Várj csak, mi lesz, ha odamegyek!”

A hang megint válaszolt:

„Várj csak, mi lesz, ha odamegyek!”

Remzi most már tényleg dühös lett, és teljes erőből kiabálta:

„Gyere elő, és mutasd meg magad, te gyáva!”

Amikor a hegytetőről ugyanezt a választ kapta, elindult felfelé a hegyoldalban. Hamarosan fáradtan lihegett, de a másik gyereknek nyomát sem találta. Azt hitte, biztos elbújt valahol. Felmászott egészen a hegytetőig, hangosan kiáltozva. Csak arra tudott gondolni, hogy mit csinál a másik fiúval, ha megtalálja. De az a gyáva nem mutatkozott.

Hosszú idő telt el, mire eszébe jutott az édesapja. Biztosan nagyon éhes már! Mikor végre odaért hozzá, elmesélte, hogy mi történt vele. Az apja végighallgatta, és

emlékeztette erre a közmondásra: „Ha mindent kimondasz, amit akarsz, olyasmit fogsz hallani, amit nem akarsz!”

Remzi biztos nem viselkedik így, ha ismeri ezt a hadíszt:

مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ

(رواه البخاري)

„Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, az vagy jót mondd, vagy hallgat.”

Men káne ju’minu billáhi vei jeumil-ákhiri fel-jekul khajran ev lijaszmut. (Bukhari, Adab 31)

30. KENYÉR

Hideg téli nap volt. Hasszán hazafelé tartott a pékségből a kenyérrel, amit épp az imént vett. Egyszer csak meglátott az út mellett egy szerencsétlen kóbor kutyát, amelyik olyan sovány volt, hogy a bordái majd átszúrták a bőrét. A kutya a Hasszán kosarában lévő kenyérre nézett, és nyüszített.

Hasszánt nagyon elszomorította a szánalmas látvány. Nagyon szeretett volna egy ki's kenyeret adni a kutyának, de azt mondta magának: „Lehet, hogy anya megharagszik érte". Aztán mégis úgy döntött, hogy a kutya megéri a kockázatot, letette a kosarat a hóba, és kivette belőle az egyik kenyeret. Közelebb ment a kutyához, és apró darabokra törve odadobálta neki.

Egy arra járó felnőtt meghallotta Hasszán csendes szavait. Némán odalopózott a fiú kosarához, és a háta mögött beletette a saját kosarából az egyik kenyeret, amit ő maga vásárolt.

Amikor Hasszán hazaért, meglepődve vette észre, hogy pontosan ugyanannyi kenyér van a kosarában, amennyit a pékségben vásárolt. Természetesen megmagyarázhatta volna a történteket a Prófétánk (béke legyen vele) hadíszával:

مَا نَقَصَتْ صَدَقَةٌ مِنْ مَالٍ

(رواه مسلم)

„Az adakozás nem csökkenti az ember vagyonát."

Má nekaszat szadakatun min malin. (Muszüm, Birr 69)

31. A ZSUGORI

Ihsan avait un oncle qui était particulièrement cupide et qui vivait chichement. Il n'avait jamais dépensé son argent, ni ne l'avait partagé avec qui que ce soit. Pour cette raison, personne ne l'aimait. Ce pauvre oncle cupide échangeait tout ce qu'il possédait en pièces d'or parce qu'il voulait contempler tout cela de ses propres yeux. Ensuite, une fois la contemplation terminée, il enterrait ses pièces dans son jardin.

Chaque jour, il les déterrait et les comptait pièce par pièce, puis il les enterrait de nouveau au même endroit.

Un jour, à sa grande surprise, ses pièces d'or avaient disparu ! Quelqu'un avait dû les lui dérober. Il devint fou de colère.

Ihsan, ayant appris ce qui s'était passé, alla rendre visite à son oncle et lui dit :

« Ne pleures pas à cause de ces pièces d'or. Elles ne t'appartenaient pas de toute façon. Certes, tu les as enfouies dans ton jardin, mais tu aurais dû les utiliser ensuite à bon escient, pour ton avantage. »

Notre Prophète, qui trouvait refuge en Allah contre la cupidité sous toutes ses formes, a dit ceci :

الْبَخِيلُ بَعِيدٌ مِنَ اللّٰهِ
بَعِيدٌ مِنَ الْجَنَّةِ بَعِيدٌ مِنَ النَّاسِ

(رواه الترمذي)

„A zsugori ember távol van Allahtól, távol van a Paradicsomtól, és távol van a többi embertől.”

Elbahílu ba’idun minelláhi ba’idun minel-dzsen-neti ba’idun minen-nászi. (Tirmidhi, Birr 40)

32. A CIPŐK

Hosszú, kemény tél volt. Szádi nagyon fázott. A cipője régi volt és átázott. Ebben az évben döbbent rá először, hogy a családja szegény. Arra gondolt, hogy milyen jó lenne, ha lenne pénze egy jó vastag új kabátra és néhány jó cipőre.

Egy napon, amikor az iskolából hazafelé tartott, megállt a mecset előtt éppen a délutáni imára hívás idején. Szádi nagyon szeretett együtt imádkozni a többiekkel a mecsetben, ezért bement a mecset udvarára, hogy a csapnál elvégezhesse a mosakodást. Iskolatáskáját a padra tette, és felhajtotta a kabátujját.

Leült a csap elé, és levette a cipőjét. A zoknija nedves és piszkos volt, mert a cipőjébe beszivárgott a sáros hólé. Dühösen vágta földhöz az ócska cipőt. És akkor meglátott egy embert, aki éppen mellette mosakodott. Megmosta az egyik

lábát, aztán felállt. Szádi akkor látta, hogy annak az embernek csak egy lába van.

Nagyon elszégyellte magát. O az ócska cipője miatt bánkódik, neki pedig csak egy lába van! Pedig annak az embernek biztos sok pénze van, amiből cipőt vehetne magának. De a pénz nem minden.

Imáját befejezve Szádi felemelte a kezét, és sokáig fohászkodott a Mindenható Allahhoz. Megköszönte neki az erős, egészséges lábakat.

Prófétánk (béke legyen vele) azt mondta egy hadíszban:

وَكُنْ قَنِعًا تَكُنْ أَشْكَرَ النَّاسِ

(رواه ابن ماجه)

„Mindig legyetek elégedettek a kevéssel. így tudtok a legjobban hálát adni Allahnak."

Ve kun kanian tekun eskeran-nászi. (Ibn Maján. Zuhd. 24)

33. AUTÓ

Hikmet jó tanuló volt. De nagyon messze lakott az iskolától: busszal kellett mennie és jönnie is. Hikmetet nagyon sok minden érdekelte, de legjobban talán az autók. Az utcán járva minden autónak pontosan meg tudta mondani a típusát. De az ő családjának nem volt autója. Hikmet soha nem panaszkodott emiatt, mert megértette, hogy nekik nem telik autóra. Édesapja ahhoz is alig keresett eleget, hogy négytagú családját eltartsa. Butaság lenne autót kérni tőle, és Hikmet nem is gondolt erre, mert nem akarta elszomorítani édesapját. Az apa így is nagyon keményen dolgozott, hogy családját eltartsa, autóra pedig nem is volt igazán szükségük.

Hikmet barátja, Ahmed, ugyanazon a környéken lakott. De ő nem busszal járt iskolába. Mindig gyalog tette meg az egész hosszú utat oda és vissza is. Hikmet nem értette, miért.

Egy nap esett az eső és hideg volt. Hikmet a többiekkel együtt várt a buszmegállóban. Ahmed, az esőre ügyet sem vetve, elment mellettük.

‚Ahmed, mindjárt jön a busz. Te miért mész gyalog?" - kérdezte Hikmet.

„Előbb még máshová kell mennem" -felelte zavartan Ahmed, és ment tovább.

És ez így ment tovább a következő napokon is. Hikmet mindig hívta Ahmedet, hogy menjen velük busszal, ő pedig

mindig azt felelte, hogy az iskola előtt még máshová is kell mennie. Hikmet nem értette, hogy Ahmed miért nem száll fel a buszra, ezért végül elmesélte a dolgot az anyukájának.

Az édesanyja jól ismerte Ahmed családját. Ahmed édesapja néhány évvel korábban meghalt, és hat gyermeke maradt. Szegény édesanyjuk úgy próbált pénzt keresni számukra, hogy másoknál takarított, de nehéz idők jártak rájuk. Ahmed azért nem mehetett busszal, mert a családjának nem tellett rá.

Hikmet szomorú volt, és szégyellte magát. Lám, ő autóról ábrándozott, pedig ugyanabban a városban, ahol ő lakik, sok ezer embernek még arra sem telik, hogy elegendő ennivalójuk vagy rendes otthonuk legyen. Hikmet hálásan köszönt meg a Mindenható Allahnak mindent, amit tőle kapott.

Hikmet sosem lett volna szomorú azért, mert nincs autójuk, ha ismerte volna ezt a hadíszt:

انْظُرُوا إِلَى مَنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ
وَلاَ تَنْظُرُوا إِلَى مَنْ هُوَ فَوْقَكُمْ

(رواه مسلم)

„Azokhoz hasonlítsd magadat, akik alattad állnak, és ne azokhoz, akik feletted."

Unzurú ilá men eszfele minkum ve lá tenzurú ilá men huve fevkakum. (Musziim. Zuhd 8)

34. VIHAR

Egyszer régen élt egy Hatem nevű ember. Gazdag és bőkezű ember hírében állott. Számtalan állata legelészett gazdag füvű rétjein, és ő nagyon szerette a vagyonát megosztani másokkal.

Hatemnek volt egy Vihar nevű, koromfekete lova. Mindenki csodálta ennek a lónak a szépségét és sebes futását: úgy vágtatott, mintha csak repült volna. Vihar a gazdája szeme fénye volt, és nem adta el, bármilyen sok pénzt kínáltak is érte.

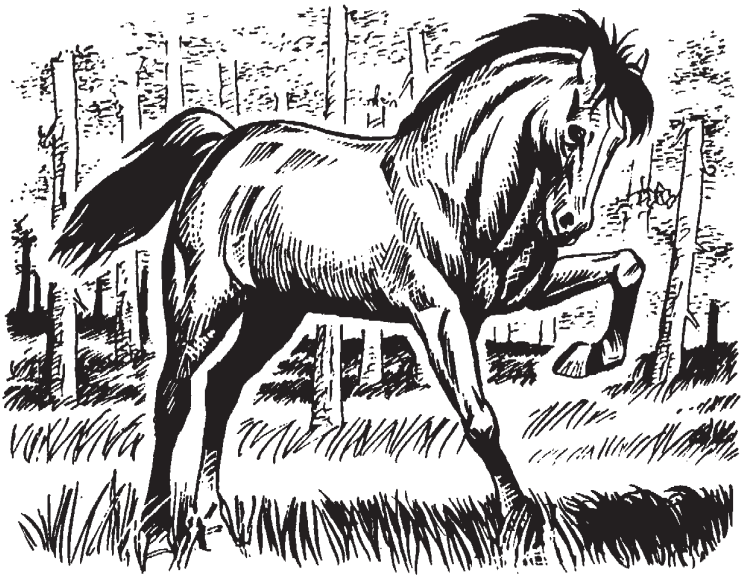

Végül Hatem vagyonának és pompás lovának híre eljutott a szultán fülébe is. Magához hívatta a miniszterét, és azt mondta neki:

„Próbára akarom tenni Hatem bőkezűségét. Kíváncsi vagyok, hogy tényleg olyan nagylelkű ember-e, amilyennek mondják. Menj el hozzá, és kérd meg, hogy ajándékozza nekem Vihart. Majd meglátjuk, mit szól hozzá."

A szultán emberei másnap útnak indultak. Egy viharos, esős, sötét éjszaka érték el Hatem házát, aki örömmel fogadta őket. Örömmel és kedvesen hívta a vendégeket a házába, a szolgáinak pedig megparancsolta, hogy készítsenek nekik ételt.

Hamarosan készen állt a pompás lakoma, és a vendégek asztalhoz ültek. A finom ételek után kényelmes ágyakban tértek nyugovóra, és háborítatlanul aludtak resaelis.

Másnap reggel a vendégek elmagyarázták, hogy miért jöttek. Hatem nagyon elszomorodott, és azt sem tudta, mit tegyen nagy bánatában.

„Ó, milyen kár, hogy nem előbb szóltatok! Bárcsak már tegnap este elmondtátok volna, hogy mi a szultán kívánsága. Tudtam, hogy szeretitek a lóhúst, és mivel tegnap akkora zivatar volt, nem tudtunk kimenni a mezőre, hogy más állatot hozzunk be. Ezért hát levágattam nektek Vihart, hogy étellel tudjalak kínálni benneteket.'*

Hatem a bőkezűséget a Prófétánktól (béke legyen vele) tanulta, aki, mikor valaki egyetlen kecskét kért tőle, nekiadta az egész nyáját. A Prófétánk (béke legyen vele) ebben a hadíszban is dicséri a bőkezűséget:

السَّخِيُّ قَرِيبٌ مِنَ اللهِ قَرِيبٌ مِنَ الْجَنَّةِ
قَرِيبٌ مِنَ النَّاسِ بَعِيدٌ مِنَ النَّارِ

(رواه الترمذي)

„A bőkezű ember közel van Allahhoz, közel van a Paradicsomhoz, közel van az emberekhez, és távol van a Pokoltól."

Esszahíjju karibiin minelláhi karibiin minel-dzsenneti karíbun minen-nászi baídun minen-nári. (Tirmidhi, Birr 40)

35. AGYAGTÉGLÁK

Élt egyszer régen egy Murát nevű szegény ember. Jószívű volt, és tiszta hitű muszlim. Egy napon, amikor a háza falátjavította, talált egy aranyrudat az agyagtéglák közé falazva. Annyira megörült, hogy azt se tudta, hirtelen mihez kezdjen.

Azt gondolta magában: „Végre nem vagyok szegény többé! Építtetek magamnak egy pompás palotát, a szobákat a legszebb bútorokkal rendezem be, a padló pedig hófehér márványból lesz. A kertem tele lesz szebbnél szebb virágokkal, gyönyörű fákkal és csodálatosan daloló madarakkal."

Aznap éjjel a legszebb álmokat álmodta. Másnap reggel folytatta az álmodozást: elképzelte, hogy hány szolgája lesz, hány kertész, szakács, inas fog a palotájában dolgozni.

A következő napon is ezekről ábrándozott. Egész éjjel és egész nap csak álmodozott, nem evett, nem ivott, és nem is imádkozott, nem adott hálát a Mindenható Allahnak az egészségért és a vagyonért, amit Tőle kapott.

Egy napon Murát a város határában járt, még mindig álmodozva, amikor meglátta, hogy egy ember agyagtéglákat készít a temető fala mellett. Kiásta az agyagot, vízzel és szalmával keverte össze, és téglákat formált belőle. Elmondta Muratnak, hogy a temető földjéből lehet a legjobb és legerősebb téglákat készíteni. Murát hirtelen magához tért. Úgy érezte, mintha arcul csapták volna. Egyszeriben felébredt az álmodozásból, és szidni kezdte saját magát.

„Ó, szégyelld magad, te szerencsétlen, ostoba alak! Egy napon téglákat fognak készíteni abból a földből is, ami a te testedet zárja magába. Elment az eszed, mikor azt az aranyat megtaláltad. Megfeledkeztél az imáidról, és nem adtál hálát a Mindenható Allahnak. Hát nem látod, hogy az életed elmúlik? Minden nappal a halálhoz kerülsz közelebb. Hagyd abba az álmodozást és képzelődést! Ajándékot kaptál a Mindenható Allahtól, ne szórd hát el ostobán a pénzt, hanem költsd el hasznosan!”

És pont ekkor megszólalt a déli imára hívás a közeli minaretből. Murát ismét békével teli, elégedett szívvel sietett a mecsetbe. Tudta már, hogy mi a jó és helyes cselekedet.

Murát nem zavarodott volna össze, ha ismeri ezt a hadíszt:

لَوْ كَانَ لِي مِثْلُ أُحُدٍ ذَهَبًا مَا يَسُرُّنِي
أَنْ لاَ يَمُرَّ عَلَيَّ ثَلاَثٌ وَعِنْدِي
مِنْهُ شَيْءٌ إِلاَّ شَيْءٌ أُرْصِدُهُ لِدَيْنٍ

(رواه البخاري)

„Ha annyi aranyam lenne is, mint Uhud hegye, nem akarnék belőle három napnál tovább magamnál tartani semmit, csak amivel az adósságomat kifizetem."

Lev káne lí miszlü uhudin zeheben má jesszuruní en lá temurra alejje szelászulejálin ve indí minhu sej'un erszuduhú lidejnin. (Bukhari, istikraz 3)

36. AVENDÉG

Hamdi a kertjükben játszott, amikor az utcán megpillantott egy fehér szakállú szegény öregembert. A bácsi lassan, apró lépésekkel ment végig az utcán. Hamdi családjának gyönyörű villája előtt, a kapunál megállt, hogy kicsit kifújja magát. Aztán megkérdezte Hamditól:

„Kisfiam, nem alhatnék a házatokban egy éjszakát?”

Hamdi nevetve válaszolt:

„Ugyan, bácsi, nem vendégház ez!”

„Hát akkor mi?”

„Ez a mi otthonunk!”

„Tényleg? Nagyon szép... És ki építette?”

„A nagypapám!”

„És ki örökölte utána?”

„Az édesapám.”

„Az édesapád után pedig te fogsz benne lakni, ugye?”

„Valószínűleg igen.”

Az öregember elmosolyodott, és egy kicsit nézte Hamdit. Aztán megkérdezte:

„Mivel ennek a háznak a lakói folyton változnak, azt is mondhatjuk, hogy ti is vendégek vagytok benne, nem?” Aztán felállt, és folytatta útját.

Abban az évben, mikor elkezdődött az iskola, Hamdi elmesélte ezt a történetet a vallástanárának és az osztálytársainak. A gyerekek közül voltak, akik azt mondták, hogy az öregember butaságot beszélt. De a vallástanár emlékeztette őket a Prófétánk (béke legyen vele) hadíszára:

مَا أَنَا فِي الدُّنْيَا إِلاَّ كَرَاكِبٍ اسْتَظَلَّ
تَحْتَ شَجَرَةٍ ثُمَّ رَاحَ وَتَرَكَهَا

(رواه الترمذي)

„Olyan vagyok ebben a világban, mint az utazó, aki megpihen egy fa alatt, aztán folytatja az útját."

Má enne fi'd-dunja illá kerákibin isztezalle tahte sedzsaratin thumma ráha ve terakehá. (Tirmidhi. Zuhd 44)

37. A FAVÁGÓ

Régen, még Mózes próféta (béke legyen vele) idejében élt egy szegény favágó. Fát gyűjtött az erdőben, a hátára kötözte, és úgy cipelte el a piacra. Abból a kevéske kis pénzből élt, amit így keresett. A munka nagyon nehéz és fárasztó volt, de a favágó szorgalmasan dolgozott. Volt azonban egy szomszédja, aki szintén favágó volt, de neki volt egy szamara, aminek a hátán a piacra vitte a fát. A másik favágó nagyon irigyelte tőle ezt a szamarat.

Egy nap a szegény favágó elment Mózes prófétához (béke legyen vele), és elpanaszolta neki a nehéz sorsát:

„A hátam mindig csupa seb a cipekedéstől. Nincs egy kényelmes napom az életben. Kérlek, említsd meg Allahnak a nehéz helyzetemet, mikor elébe állsz, és kérj tőle nekem egy szamarat, amivel a piacra vihetem a fát."

Amikor Mózes próféta (béke legyen vele) Allahhoz fohászkodott, nem felejtette el megemlíteni a szegény favágó baját. A Mindenható Allah azt felelte neki:

„Ez a szolgám irigységtől szenved. Amíg ki nem gyógyul ebből a betegségből, sohasem lesz nyugodt és boldog. Le kell győznie az irigységét. A másik favágó szamara most éppen beteg. Mondd meg a szolgámnak, hogy fohászkodjék azért, hogy az a szamár meggyógyuljon. Ha így tesz, és a szamár meggyógyul, neki is ajándékozok egyet."

Amikor Mózes próféta (béke legyen vele) elmondta ezt a favágónak, az még irigyebb lett, és azt mondta:

„Nem! Nem fohászkodhatok a szomszédom szamarának gyógyulásáért. Jó nekem az, amim van, és nem kell nekem a szamár Allahtól. Csak azt remélem, hogy a szomszéd szamara nem gyógyul meg, nekem az is elég."

Az irigység nem más, mint betegség. És ha valaki ebben a betegségben szenved, az sosem lehet igazán boldog. A favágó az irigysége miatt volt fáradt és elégedetlen, nem pedig a fa miatt, amit a hátán cipelt.

A Prófétánk (béke legyen vele) így magyarázza ezt az állapotot egy hadíszban:

إِيَّاكُمْ وَالْحَسَدَ فَإِنَّ الْحَسَدَ يَأْكُلُ
الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ

(رواه أبو داوود)

„Ne irigykedjetek. Az irigység úgy emészti fel az összes jócselekedetet, mint a tűz a száraz fát."

Ijjákum vei haszede feinnel haszede jekulul-haszenáti kemá te'kulu'nnáru'I hatabe. (Abu Dawud, Adab, 44)

38. A FŰRÉSZ

Ádám vásárolni ment. Reggel korán kelt, és elindult a városba. Mindent, amit megvásárolt, beletett a táskájába. Nem vette észre, hogy a fűrész, amit a barkácsboltban vett, átszúrta a hentesnél vásárolt máj csomagját. Csak akkor látta, hogy mi történt, mikor már hazaért. Kivette a véres fűrészt a táskából, és az ajtó előtt hagyta, hogy el ne felejtse lemosni. Amikor legközelebb a fűrészre pillantott, látta, hogy egy éhes macska lopakodott oda, és a máj illatát érezve nyalogatni kezdte.

Ádám nem haragudott a kóbor macskára, mert tudta, hogy biztosan éhes, de azt sem akarta, hogy bemenjen a házba, ezért elzavarta az ajtótól. A macska egy kicsit távolabbról fújt Ádámra. Éhes volt, és nem értette, hogy miért zavarják el a finom illatú ennivalótól. Azt azonban nem vette észre a macska, hogy a vér, aminek az ízét érezte, nem a májból jött, hanem a saját nyelvéből, mert az éles fűrészt nyalogatva megvágta. Amikor Ádám elmesélte az édesapjának, hogy mi történt, az csak mosolygott, és azt mondta:

„Bizony, vannak olyan emberek, akik ugyanúgy viselkednek, mint az a macska. Nem gondolják, hogy azzal, amit tesznek, saját maguknak ártanak. Aztán mikor figyelmezteted őket, éppolyan mérgesek rád, mint az a kiscica volt."

Ádám azt mormolta maga elé:

„Hagyjuk csak, hogy csináljanak, amit akarnak, és majd tanulnak a saját kárukból!"

Az édesapja azonban meghallotta, és azt mondta:

„Nem úgy van, kisfiam. Ha hagyjuk, hogy rosszat cselekedjenek saját maguk ellen, azzal a saját becsületünknek is ártunk. Minden muszlimnak kötelessége, hogy a rossztól próbálja távol tartani testvéreit. Ezzel nemcsak azokat segítjük, akik hibáznak, hanem az egész társadalmat is."

És ezt a hadíszt olvasta Ádámnak:

مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ
فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ
فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ

(رواه مسلم)

„Ha olyan tettet láttok, ami nem elfogadott, változtassátok meg a kezetekkel. Ha erre nem vagytok képesek, akkor a szavaitokkal. Ha pedig erre sem vagytok képesek, akkor a szívetekben."

Men raá minkum munkeran feljughajjirhu bijedihí feinlem jesteti' febiliszánihi feinlem jeszteti' febi kalbihí.
(Muszlim. Iman 49)

39. A KUTYA

Aratás ideje volt, és Memis a termést hordta be a feleségével. Amíg dolgoztak, a kisbabájuk a bölcsőben aludt a szántóföld szélén, és a kutyájuk, Karabas vigyázott rá.

Egy idő múlva Memis és a felesége alaposan elfáradtak. Kimentek a föld szélére, hogy kicsit pihenjenek. Amikor a kisfiúkhoz értek, szörnyű látvány tárult a szemük elé: a gyermek mozdulatlanul, hason feküdt a szétdúlt bölcsőben. Mellette pedig vérrel borítva, véres szájjal hevert Karabas.

Memis csaknem az eszét vesztette a rémülettől és fájdalomtól. Azt hitte, hogy Karabas megölte a gyermekét. Felkapta a kaszáját, és a kutyába döfte. Karabas azonnal elpusztult.

De Memis még jobban meglepődött, mikor a felesége szólt neki, hogy a kisfiúk teljesen jól van, csak mélyen alszik. Memis teljesen összezavarodott, és nem értette, hogy mi történt. De mindjárt megértette, amikor a bölcsőtől nem messze megtalálták egy hatalmas kígyó összeharapdált, élettelen testét. Rögtön tudták, hogy Karabas ölte meg a kisfiúk védelmében, és hogy maga is súlyosan megsebesült a küzdelemben. Memis most már nagyon bánta a hibát, amit elkövetett.

Memisnek nem kellett volna elviselnie a keserű önvádat, ha a Prófétánk (béke legyen vele) hadíszának megfelelően viselkedik:

الْأَنَاةُ مِنَ اللهِ وَالْعَجَلَةُ مِنَ الشَّيْطَانِ

(رواه الترمذي)

„A meggondolt tettek Allahtól valók, az elhamarkodottak pedig a sátántól.”

El enátu minelláhi vei adzseletu mines-sejtáni.
(Tirmidhi, Birr 66)

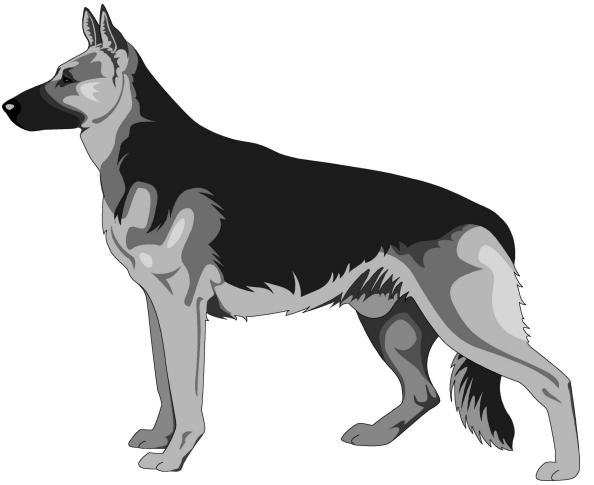

40. A SÁRGA TEHÉN

Aisa néni babot ültetett a kertjébe. Az idő szép volt, a bab hamarosan kihajtott, és növekedésnek indult.

Egy napon Aisa néni tehénbőgést hallott a kertből. Sietve kiszaladt. Döbbenten látta, hogy a szomszéd tehene átjött a kertjébe, és éppen a frissen kikelt babokon szaladgál.

Aisa néni nagyon mérges lett, ahogy látta tönkretett munkáját. A tehén pedig ott állt az ő istállója előtt, a babok között, az elszakított kötél még mindig a nyakában lógott, és csak bőgött, bőgött keservesen.

Aisa néni felkapott egy vastag botot, és elindult a tehén felé. Most aztán jól ellátja a baját a haszontalannak, gondolta magában.

Éppen akkor érkezett futva a szomszédasszonya. Szomorúan mondta:

„Szegénykémnek meghalt tegnap a kisborjúja. Azóta háromszor szakította el a kötelet. Kiszalad az istállóból, és a borjút keresi mindenhol."

Amikor Aisa néni ezt meghallotta, kiesett a bot a kezéből. Megsimogatta a tehén fejét, szomorú szemeibe nézett, és gyengéden cirógatni kezdte sárga szőrét:

„Értem... azt hiszem, hiányzik neki a kicsinye." -mondta. És már teljesen el is feledkezett a kitaposott babokról.

Milyen szépen is viselkedett Aisa néni! Amit tett, megfelel annak, amit a Prófétánk (béke legyen vele) tanácsolt nekünk egy hadíszban:

اتَّقُوا اللّٰهَ فِي هَذِهِ الْبَهَائِمِ الْمُعْجَمَةِ

(رواه أبو داوود)

„Féljétek Allahot, és ne legyetek kegyetlenek ezekkel a néma állatokkal!”

Ittekulláhe fí házihi'l-beháimi'l-mudzsemeti. (Abu Dawud, Jihad 44)